

вно да бѣгаме отъ градътъ, то ние щѣхме да бж-демъ принудени пѣшкомъ да избѣгнемъ, а каруци-тъ и коньетѣ съ кочиснитѣ трѣбваше да оставимъ въ распорѣждане на неприятеля. . . . И въ какъвъ день, въ какво ли положение русскій чловѣкъ не намира за себе достаточна причина за да пие. По поводъ на жалость, на радость, при рождение, при погребение, на война — за да придобие храбрость и смѣлость къмъ смъртѣта, — нему е всегда необходимо да си пийне. . . . А когато разглѣдашъ около себе си и послушашъ какво разказватъ, то ще видишъ тогасъ до колко нещастия се случватъ по причина на неумѣстното пиење!

Но да оставимъ тѣзи стари нѣсни, при които сърдцето ти се къса когато се отнасятъ къмъ тѣхъ нелегко и шеговито като къмъ нѣщо твърдѣ мило и привлѣкательно, ако се размислишъ сериозно и поглѣдишъ къмъ бждѣщето. . . . Впрочемъ бждѣщето е тъмно за чловѣческия умъ. По-добрѣ е и да не глѣдаме къмъ него, но да се повърнемъ върху миналото.

Деньтъ, въ който ние получихме горѣказаното предупредение за да сме готови да излѣземъ отъ Габрово, бѣше 7 Августа, а за да се даде таквось распорѣждане за поводъ послужило появлението на една огромна турска войска при Казанлъкъ, подъ предводителството на смѣлния и храбрния турски генералъ Сюлейманъ-паша. На другия день този слухъ се не загуби, но още повече се умножаваше: заради Сюлеймана всички знаеха въ градътъ, и всички говореха за него, съобщаваха нѣкои подробности за турската армия, като напр. че тя била настанена въ Казанлъжката долина, и че тамъ Сю-